

INVIGNING

Gud välsigne Dig, broder!

² God förmiddag, allesammans! Det är förvisso en förmån, att få vara här i förmiddag i den här trevliga lilla kyrkan för ett återinvigningsmöte. Då jag nyss talade med syster Hoover i rummet där bak, sa hon, att det en gång var, tror jag, en kyrka, som tillhörde Pilgrim Holiness eller United Brethren. Pilgrim Holiness, tror jag. Ja. Och nu invigs den på nytt åt det fulla Evangeliet och det här är ett återinvigningsmöte.

³ Och dess fine pastor, som vi alla känner, broder Hoover, är en mycket uppriktig, helgad pojke.

⁴ Hans mor, jag kände henne för årtal sedan, hon och min familj var precis som . . . Barnen, till och med de kallar henne "Mamma Hoover", för att hon liksom . . . Hon bodde hos oss en lång tid, då barnen var unga och — och de känner henne bara på det viset, en gudfruktig, helgad, gammal mor.

⁵ Och hennes fine predikantpojke, som hon bad så mycket för, har gett sitt liv åt Kristus och invigt sitt liv till tjänst åt den Allsmäktige Guden. Och står nu, idag, och tar upp gudstjänsten, rättare sagt den här byggnaden, som troligen har legat passiv så länge, för att fortsätta med Evangeliet, på det fullt evangeliska sättet och viset.

⁶ Fru Hoover berättade nyss för mig, fru L. G. Hoover, berättade just för mig, att det var hennes lilla flicka, som spelade sången för några minuter sedan, den kommande sången *Tro, endast tro* och är pianist här vid — vid pianot. För tre månader sedan, då de kom in, kunde hon inte ta en ton. Men nu kan hon spela. Det är mycket, mycket bra.

⁷ Jag har en flicka, som sitter här bak, som har tagit musiklektioner i omkring fem år eller mer, och jag vet inte, vad det har kostat mig, och ett nytt piano. Hon skulle inte kunna spela en hymn så där bra som det där lilla barnet gjorde. Så det visar, vad gudagiven begåvning är, och sedan någonting man själv försöker åstadkomma. Förstår Ni?

⁸ Nu är vi tacksamma för att Gud har gett det här stället åt de här människorna. Och jag litar på, att det kommer att bli ett utmärkt fyrtorn för den här delen av landet.

⁹ Nu tänker folk många gånger, då de ser en församling, att . . . Och de tänker: "Nåja, den här lilla kyrkan rymmer inte så många människor." Och — och jag tror, att broder L. G. sa mig, på något sätt, att hans församling var omkring sjuttio eller åttio människor och någonting sådant. Jag kanske är litet under eller litet över, men det är någonting däromkring, precis nystartad.

¹⁰ De skulle tänka: "Tja, titta på kyrkorna i... Landet runt idag, deras församlingar räknas i tusental." Och kanske några, som varenda mötesdag har tusentals.

¹¹ Men för att uppmuntra den här lilla gruppen, det där är inte exakt vad Gud tittar på, antalen. Han — Han tittar på... Han placerar Sig inte alltid på kvantitetens grund, utan på kvaliteten. Förstår Ni?

¹² Vi ser i Bibeln i Apostlagärningarnas 19:e kapitel, att: "Paulus, då han for igenom landets övre delar kom till Efesus, och där fann han en församling." Det var den efesiska församlingen, som var den första i församlingstidsåldrarna, som beaktas i Kristi Uppenbarelsebok. Och här i den här församlingen fanns det tolv människor, som det uppges. Tolv människor var antalet.

¹³ Men om den här församlingen än hade bara tolv, eller liksom den församlingen hade, och de var fullständigt överlåtna åt Gud, så kan Han göra mer med dessa tolv, än Han skulle kunna med resten av världen. Det är överlåtelsen vi har. Där Evangeliets Sanning inte bara går ut från plattformen utan finner sin plats i människornas hjärtan och återverkar. Så jag anser det här vara ett nöje i förmiddag.

¹⁴ Då jag kom in genom dörren, hörde jag broder Beeler be och tänkte på, att han var en veteran och att det här är Vapenstilleståndsdagen. Och naturligtvis är vi alla glada, för att det blev en Vapenstilleståndsdag. Och det kan också vara en — en vapenstilleståndsdag här i församlingen, så att då folk, som har legat i krig med sig själva, emot Gud, kan underteckna vapenstilleståndet idag, få frid med Gud genom Jesus Kristus. Jag tror Romarbrevet 5:1 säger: "Då vi därför är rättfärdiggjorda genom tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus."

¹⁵ Och nu har jag lagt märke till en del människor, som sitter här, broder och syster Bryant och några vänner här ifrån tabernaklet. I förmiddag, nu, tänkte jag tala över ett söndagsskolelektionsämne i förmiddag i tabernaklet, men jag har uppskjutit det tills ikväll, för att komma hit till den här invigningen. Mötena kommer att börja tidigt ikväll, ser Ni, i tabernaklet. Jag siktar på att vara på plattformen, redo att börja tala klockan sju, så vi kommer inte att dröja. Och jag har en — ett långt budskap. Ämnet är: *Varför jag har varit emot organiserad religion*. Och det undervisas om det i Skriften. Så Ni människor i tabernaklet, som är där, nå, kom tidigt!

¹⁶ Nu, broder Hoover, jag — jag vet inte, hur jag ska kunna tacka Herren i förmiddag för en ung man, som har gett sig åt Kristus, och bland hans folk här komma med det här härliga budskapet från Kristus till de här människorna. Själv är jag från Kentucky. Jag har just kommit en liten bit nerifrån vägen här, från en liten stad, som heter Burkesville. Och jag... Ber

er människor häromkring, som en Kentuckybo till en annan, att komma och höra på den här pojken. Gå ut bland människorna här och sprid nyheterna överallt och kom in! Ta med dem in! Om nödvändigt, säger Bibeln, nödga dem, tvinga dem att komma in! "Gå ut på landsvägarna och stigarna och — och nödga" det är att tvinga "att komma in!"

¹⁷ Och broder Hoover, honom har jag känt i några år nu. Och jag vet, att han är en gudfruktig, överlåten pojke. Må Herren alltid välsigna hans ansträngningar! Jag hörde Er lilla kör. Jag — jag försökte kika runt dörren och — och jag hörde den lilla kören sjunga: "Var riktigt säker". Det är riktigt.

¹⁸ Man kan vara slumpmässig ifråga om vad som helst annat, men då det är fråga om ens eviga bestämelseort, är det bäst, att man är riktigt säker. Förstår Ni? Håll bara det där i minnet: "Riktigt, riktigt säker." Ta inga risker med det! Om Du gick till en restaurang, beställde en tallrik soppa, och det var en stor spindel i den där soppan, skulle Du säkert skjuta den ifrån dig. Du skulle inte röra den alls, nänämensan, för den skulle troligen döda Dig. Den här spindelns gift, inkokat i den här soppan, skulle kunna orsaka Din död. Så om Du är mycket försiktig med den här kroppen, som måste dö, ser Du, hur är det då med den där själen, som inte måste dö?

¹⁹ Så jag tycker om allt Guds Ord i det fulla Evangeliets form. Och så vet och tror jag och har tillit till, att broder Hoover kommer att hålla sitt löfte till Gud, att predika Det så gott han kan och vet, det fulla Evangeliet.

²⁰ Satt där och hörde den lilla pianisten spela den där melodin, *Tro, endast tro*. Min son, Billy Paul, jag tror inte han är här just nu. Men jag sa: "Billy, hör Du det där lilla pianot spela *Tro, endast tro*?" Jag har hört den där lilla sången på ungefär alla språk under Himmelen kalla mig till plattformen, från Arktis' frusna regioner till Söderns tropiska djungler, under jorden, runt jorden. *Tro, endast tro*, med alla slags röster, kallar mig till plattformen. En dag, då mitt liv är avslutat på jorden, hoppas jag, att de sjunger den då de . . . Om jag inte får leva och se Hans Tillkommelse, då de för bort mig. Jag tror på Jesus Kristus.

²¹ Nu har jag några Skriftställen här, som jag skulle vilja hänvisa till i den här återinvigningen av byggnaden, de kommer från Bibeln. Och jag tror nu inte, att den här kyrkan invigs åt en organisation. Den invigs till Guds tjänst.

Låt oss böja våra huvuden bara ett ögonblick nu, medan vi ber!

²² Nådige och helige Fader, då vi kommer in i Din Närhet, då vi lämnar det här rummet kommer vi genom tron till Guds Tron, där det där gyllene Altaret sträcker sig från sky till sky, dit varenda dödlig, trosbekännelse, ras eller färg har rätt att komma, varenda skapelse, för vilken Kristus dog och la Sig på det där

Altaret som vårt syndoffer. Vi har rätt att djärvt komma till nådens Tron. Vi tackar Dig för den här stora förmånen, som vi kan få idag, och har fått. Vi tackar Dig för varenda lem i Din Kropp på jorden idag, som har kommit till denna härliga Tron och har accepterat fredserbudandet och Evangeliets frid, som övergår allt förstånd.

²³ Nu ber vi, Gud, för den här församlingen, den här människogruppen, som kommer till den här lilla byggnaden i förmiddag för att inviga ett kärlekens och deras händers och hjärtans tecken, för att ställa i ordning ett ställe, dit människorna kan komma och tillbe. Och vi ber, Gud, att Du ska välsigna deras ansträngningar. Och vi ber, att Du ska välsigna pastorn, vår välvillige broder, och hans hustru, hans familj, diakonerna, förtroendemännen, styrelsen, medlemmarna och alltsammans.

²⁴ Och då vi nu öppnar Ditt Ord idag för att få tröst, för att få veta, om de här sakerna vi gör är i sin ordning enligt Skriften, för det är senare än vi tror. Vi känner idag, att det inte är alltför mycket tid kvar. Men vi måste vara uppe och igång. Vi måste be och truga, så att varenda lem, som i förväg har blivit bestämd till Kristi Kropp, att vi sprider det här Budskapet tills varenda en hör Det, tills vi är säkra på, att varenda ansträngning vi har kunnat göra har gjorts. Fader, välsigna Ditt Ord och tala till oss nu genom Ditt Ord, medan vi lyssnar med uppmärksamma hjärtan och öppna öron, för att gladeligen ta emot det, som Du vill, att vi ska veta! Vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

²⁵ Nu kan det finnas många av Er, som har för vana att ibland anteckna Skriftställen eller skriva ner dem eller göra anteckningar. Och jag gör samma sak. Och om Ni vill slå upp, tillsammans med mig nu, det första Skriftstället, som ska läsas, jag har tre ställen, som jag skulle vilja läsa från i förmiddag. Och det är Första Krönikeboken 17:1 till 2 och Apostlagärningarna 7:44-49 och Hebreerbrevet 10:1 . . . 5.

²⁶ Nu ska vi först läsa från Krönikeboken, Första Krönikeboken 17, med början på den 1:a versen. Och sedan, för det andra, ska vi läsa i Apostlagärningarnas Bok, i – i 7:e kapitlet. Vi skulle vilja börja läsa på den 44:e versen i 7:e kapitlet i Apostlagärningarna, helt i linje med invigningen av templet. Och sedan Hebreerbrevet 10:5.

Nu hände det sig, då David satt i sitt hus, att David sa till profeten Natan: "Se, jag bor i ett hus av ceder, men HERRENS förbundsark står kvar under tältdukar."

Då sa Natan till David: "Gör allt, som är i ditt hjärta, för Gud är med dig."

Och det hände sig samma natt, att Guds Ord kom till Natan och sa:

"Gå . . . säg till min tjänare David: Så säger HERRENS: Du ska inte bygga mig ett hus att bo i,

för jag har inte bott i ett hus sedan den dag, då jag förde ut Israel till denna dag utan har gått från tält till tält och från det ena tabernaklet till det andra.”

27 I Apostlagärningarnas Bok nu, början på 7:e, och 44:e versen.

Våra fäder hade vittnesbördets tabernakel i öknen, som han hade bestämt, då han talade till Moses, att han skulle göra det på det sätt han hade sett.

Vilket också våra fäder, som kom efter, med Josua förde in i hedningarnas besittning, vilka Gud drev ut inför våra fäders ansikten, fram till Davids tid,

vilken fann nåd inför Gud och ville finna ett tabernakel åt Jakobs Gud.

Men Salomo byggde honom ett hus.

Den Högste bor dock inte i tempel, som är gjorda med händer, som profeten säger:

”Himmelen är min tron och jorden är min fotapall, vad för ett hus ska ni bygga åt mig, säger Herren, eller vad är min viloplats?

Har inte mina händer gjort alla dessa ting?”

28 Och i Hebreerbrevets Bok, 10:e kapitlet och 5:e versen.

Därför sa han, då han kom in i världen: ”Offrande och offer ville du inte ha, men en kropp har du berett åt mig,”

29 Vi är mycket bekanta med läsningen av den här uppsättningen av Skriftställen, som vi vill tala över i några ögonblick.

30 David nu, under längtan och uppenbarelse, tänkte i sitt hjärta någonting mycket präktigt. För David var en rättvis man och älskad av folket och Gud hade välsignat honom på så många sätt. Och han sa: ”Är det nu rätt, att jag sitter här i ett trevligt hem, som Herren har gett mig, och min Guds förbundsark är där ute under tältdukar?” Det där var någonting mycket präktigt. Det var en uppenbarelse för David att känna det här. För det var inte precis rätt att han skulle ha ett — ett så vackert ställe, under ett hus tillverkat av ceder, vilket var ett mycket dyrbart ställe. Och då sa han: ”Min Guds förbundsark, Hans som gav mig alla de här sakerna, är fortfarande där ute under tältet.”

31 Och profeten Natan, som visste, att Gud var med David, han sa: ”David, gör allt, som är i Ditt hjärta, för Gud är med Dig.” Med andra ord, då Gud ger Dig en uppenbarelse, så genomför den! Men det där verkade, alltsammans.

32 Och den natten kom Gud till den här siaren och profeten Natan och sa: ”Gå och säg till min tjänare, David!” Förstår Ni? Jag tycker om det där. Å, med andra ord: ”Jag beundrar hans mod och hans omtanke om mig, att bygga ett ställe åt mig. Men”,

sa Han, ”Jag — jag har inte bott i något hus. Jag har inte haft någon plats att bo på, då jag kom ner till jorden för att se över mitt folk. Jag har inte haft någonstans att bo ända sedan jag förde ut Israel. Jag har inte bjudit någon av domarna att bygga mig ett hus av ceder, utan jag har gått från tält till tält.” Som om inte det där är precis ungefär som det ser ut idag! ”Jag har gått från tält till tält och från plats till plats för att möta med mitt folk.”

³³ Han sa: ”Gå och säg till David”, som det därefter står i Skriften, ”Jag tog Dig från det där fårbetet där ute, då Du följde Din fars få får. Och jag gjorde Dig till ett namn, likt de stora människens, som finns på jorden. Jag har tagit död på Dina fiender från högra sidan till den vänstra sidan. Jag älskar Dig, David. Och jag vet, att din längtan är rätt. Jag vet, att Dina strävanden är lojala. Och jag vet, att Du älskar mig.”

³⁴ Man kan se i Psalmerna, hur David hela tiden tänker på Gud. Alltför många av oss idag tänker på våra egna prestationer, någonting som vi skulle kunna göra bättre själva. Men David tänkte hela tiden på vad han kunde göra för Gud.

³⁵ ”Jag känner Din längtan, David. Och jag vill, att Du ska veta, vad jag har gjort för Dig. Du var bara en liten pojke, som inte var känd av någon, och Din . . . Till och med Din pappa gav Dig några få får där ute att ta vara på. Men jag var med Dig. Och jag har tagit död på Dina fiender från Din högra sida till Din vänstra sida. Men Din längtan är korrekt. Men, David, Du är krigsman. Du är en man, som har utgjutit blod. Jag kan inte låta Dig göra det här. Men jag ska lova Dig, att genom Dina länders frukt ska jag låta Din son uppstå och han ska bygga templet.”

³⁶ Nu vet vi allesammans, att det jordiska bara är en förebild till det himmelska. Det naturliga är bara en förebild till det andliga. I verkligheten var Den, som han talade om, Kristus, för Templet.

³⁷ Men han var Salomo, Davids son, i naturligt kött. Senare läser vi i Första Konungaboken, om Ni skulle vilja läsa det, att han — han byggde det tabernakel, som David tänkte bygga, för Salomo var en fridens och vishetens man. Han gick inte i krig, liksom David, och utgöt en massa blod. Han var bara en fridens man. Och Gud gav honom vishet. Då han blev tillfrågad om vad han ville ha, inför Gud, bad han bara om vishet att veta, hur han skulle leda sitt folk. Och han tog aldrig emot de mäktiga gåvor, som han kunde ha gjort, utan han bad bara om vishet att veta hur — hur han skulle leda Guds folk på bästa sätt.

³⁸ Och jag tror, att vi själva, då vi ber, om vi bara skulle be om det, bara om förstånd om någonting, som blir bättre för Guds barn. Jag tror uppriktigt, att det är den här pastorns idé med att ta in sin församling hit, ser Ni, att ta den här gamla kyrkan och återinviga den idag. Han försöker finna ett ställe undan regnet, snön osv. åt Guds folk. Jag tror, att Gud kommer att respektera det i den här pojken, precis liksom Han gjorde i David.

39 Nu finner vi, att det ligger en mäktig andlig tillämpning här, som jag huvudsakligen skulle vilja hänvisa till. Om man nu läser Första Konungaboken, finner man i denna, att Salomo började som en ung man att bygga det här templet, som hans far hade fått löfte om genom Gud, att han skulle bygga. Ser Ni, han stannar kvar i linje med Skriften och löftena. Det är nu, vad vi alltid måste göra, för att vara framgångsrika, det är att stanna kvar i linje med Guds löften. Oavsett hur det verkar bäst att gå *den här vägen* eller *den där vägen*, stanna kvar på linje med Skriften! Och Salomo visste, att Gud hade lovat hans far, David, att han skulle bygga templet.

40 Om Ni nu lägger märke till det, så fanns materialet inte bara i Palestina till det här templet, för det fanns bara inte där. Han måste fara till resten av världen, den kända världen, för att hitta de här delarna, som skulle ingå i det här templet.

41 Vilken vacker tillämpning det där är, att Gud inte bara tar Sitt material enbart från judarna, eller enbart från de vita eller från de bruna eller röda eller svarta eller vilka färger de än må vara eller vad som helst, inte bara enbart från Förenta Staterna eller bara enbart från Kanada, utan Han tar Sitt material från hela världen.

42 Och medan de högg ut en sten av en viss sort, som fanns i en sådan del av landet och kanske högg ut en sten borta i en annan nation, som skulle passa ihop med den här stenen, som var uthuggen i . . . En annan nation. Nu kan det ju ha verkat mycket underligt för människorna, som gick förbi, som såg de här stenarna, som såg omaka ut, huggas ut. Men Gud höll på att göra någonting på Sitt eget sätt.

43 Jag tror Han gör samma sak idag, för att — för att skapa en motbild till förebilden, som fanns. Han hugger ut dem på det sätt Han vill.

44 Nu finner vi, att materialen, som höggs ut i sina egna hemland, var besynnerliga för ett — ett material, som huggits ut i ett annats hemland. Och vi finner, att de alla transporterades därifrån med oxkärra osv. Och en del av dem kom sjövägen och en del kom på oxkärra och en del flottades ner till Joppe på flottar osv. och bogserades sedan in. Allesammans kom de till en enda plats, till ett enda ändamål, och det var att hålla Guds bud.

45 Och cedrarna höggs uppe på Libanon. Och Libanons cedrar var de mest kända cedrarna i hela världen. Liksom idag, det finns en enda plats, där det finns redwood, det är i Kalifornien. Och det finns ett ställe, säger de, i Afrika på Mossel Bend, där det finns ett berömt träslag, som kallas för stinkwood. Det har aldrig hittats någon annanstans än där. Och det finns olika timmersorter, som finns i olika delar av landet. Och cedrarna fanns på Libanon, en mycket hög, lång ceder, hård, för det var

ett varmt land. Ju varmare landet är, desto hårdare blir timret. Och — och ju kallare landet är, desto mjukare blir det.

⁴⁶ Det där har också en andlig tillämpning. Kall och opåverkbar, mjuk och obestämd. Men då det är varmt, andefyllt, håller det ihop och blir brukbart i Mästarens hand.

⁴⁷ Nu finner vi, att de där mäktiga cedrarna högs ner av huggare. Och de var . . . Hade ritningarna. Och de förde dem samman från olika delar av världen.

⁴⁸ Om Ni nu lägger märke till det, så avvek Salomo aldrig ett dugg ifrån mönsterbilden, som Moses såg på Sinai berg, i Himmelen. Moses reste tältet, då han kom tillbaka ifrån sin syn, och gjorde det exakt liksom han såg i Himmelen. Och då Salomo byggde templet, gjorde han det precis exakt på det sätt han — han hade sett i mönsterbilden, förebilden. Moses reste tältet, som en — en ständig förebild, för det flyttades från plats till plats. Men Salomo, han gjorde tabernaklet precis exakt på det sätt, som Moses hade sett i Himmelen. Det blev helt sammansatt, iordningställt, precis exakt.

⁴⁹ Vilken andlig tillämpning skulle vi inte kunna använda här: Att det är meningen att vi aldrig ska lämna Skriften. Stanna kvar exakt hos mönsterbilden! Det är orsaken, tror jag, till att liksom den första Församlingen utformades, det är på det sättet den Nästa bör utformas, det är så varenda en borde utformas, precis liksom den var i begynnelsen. Och jag tror, att Gud har den på det sättet, det tror jag, den verkliga Församlingen. All right.

⁵⁰ Materialen, som högs ut i sina hemland, fördes till en enda plats. Men då de fördes samman . . . Jag läser nu från 16:e kapitlet, eller citerar från det. Då de nu fördes samman, var de så fullkomligt anpassade, så att det på de fyrtio år det tog att sätta upp byggnaden, var det inte en — en enda sten, som behövde justeras. Där fanns inget raspande av en såg eller något ljud av en hammare, på fyrtio år. Tala om murverk, arkitektur!

⁵¹ Det där visade nu, att då vi gör någonting och gör det efter den mönsterbild, som Gud har bestämt åt oss . . .

⁵² Nu såg många av de där stenarna mycket udda ut. Men det fanns en plats i templet för varenda udda, egendomlig sten. Gud hade en plats åt dem.

⁵³ Våra verksamheter, som är en vacker förebild där, eller en motbild till den, visar det där i vår egendomlighet, vårt sätt att tillbe. Men ändå, då Templet, det verkliga Templet, som vi ska komma fram till om några minuter, sätts samman, kommer det att finnas en plats för varenda person, som uppför sig underligt. Vi kan kanske se litet konstiga ut för någon annan och uppföra oss litet konstigt, men kom ihåg, det finns en plats där för oss. Gud huggar ut Sin Församling.

54 Och varenda liten sten fick sin plats, som passade den exakt. Och kom ihåg, den var uthuggen långt bort ifrån den plats, där den skulle sättas in. Men då den kom tillsammans behövdes inte ens någon finslipning. Den var redan finslipad. Gud hade gjort den så, att den passade fullkomligt in på sin plats.

55 Å, vilken förebild av det andliga vi finner där, hur varenda Guds gåva, varenda udda handling av pånyttfödda kristna i deras egendomlighet, ändå har den sin plats. Den passar in i Kroppen. Den går till sin rätta plats.

56 Och många av oss skulle — skulle försöka säga: "Det där är nu inte av Gud.", en god, helig, överlåtten korsets soldat. Och vi säger: "Nu stod vi i kyrkan här om kvällen och vi hörde någonting *sådant och sådant*. Det kan inte vara av Gud." Men om det är i linje med Mönsterbilden, om det är i linje med Skriften, kan det kanske vara udda, men det kommer att få sin plats. Förstår Ni? Det kommer att passa in precis och det kommer inte ens att behöva finslipas eller poleras. Det kommer att gå till sin plats, för den store Arkitekten, Kristus, håller på att förbereda det nu. Udda, den ene för den andre.

57 Nu lägger vi märke till, att i byggnaden här nere, nästa kapitel, att i den här byggnaden fanns det en enda sten, som faktiskt var alltför besynnerlig att hålla på med, så byggarna förkastade den. Så de bara ställde undan den i ett hörn och sa: "Den där stenen är faktiskt alltför besynnerlig för att kunna användas. Det finns ingen sådan plats."

58 Kom nu ihåg, att det var byggarna, som borde ha vetat bättre. Jesus talade om det.

59 Men man kom underfund om, att de hade byggt byggnaden så hög, att de missade stenen. Och de visste inte, var den där stenen var. De sökte kanske igenom alla skeppen. De gick kanske igenom varenda oxkärra. De sände kanske budbärare upp till Joppe och ner och sa: "Har det kommit in en last till?" Eller: "Miste Ni en på vägen? Det är något fel. Vi kan bara inte finna den där stenen till den här platsen." Och då de inte kunde finna den någon annanstans, kom man underfund om, att den var nere på marken. Det var huvudhornstenen, som byggarna förkastade.

60 Jesus talade om det och sa: "Har Ni inte läst om stenen, som byggarna förkastade? Det var huvudhornstenen, den viktigaste av alltsammans, den som resten av byggnaden vilade på."

61 Och jag tror, att i byggandet idag av det andliga huset, som Gud dyrkas i, tror jag det har varit en stor, stor försummelse idag ibland byggarna. Vi har kommit med våra samfund och vi har grundlagt dem i uppriktighet. Vi har sänt våra pojkar till skolan för att utbilda dem att tala väl inför en församling, lärt dem psykologi och bibelhistoria. Och vi har gjort allting och byggt fina bänkar och gjort höga kyrktorn med spiror och vacker musik osv. har vi byggt. Men vi finner, att det är någonting, som är fel.

Vi har försökt att bygga det av människotillverkat material, vad utbildning kunde åstadkomma, vad predikantskolor och lärdom kunde få ut av dem. Vi försökte bygga det på utbildning, på lärdom, på samfund. Och alla de här sakerna kommer inte att fungera, så länge vi inte har accepterat den här egendomliga stenen, den här besynnerliga stenen.

⁶² Men då byggnaden började materialisera sig, insåg de, att hålet, som fanns kvar, den egendomliga stenen passade in i det, på pricken.

⁶³ Det är där de andliga byggarna är idag. Och det är därför Kristi Brudebyggnad inte är redo för Brudgummen, det är för att byggarna har förkastat Huvudhörnstenen, som lades på Pingstdagen, vilken är Den Helige Andes dop. Förstår Ni? Den har varit egendomlig. Folk uppför sig knepigt. Och de — de kommer inte in i vår — vår psykologis, vår utbildnings, vår undervisnings, våra trosbekännelsers ordning. Den passar inte in där. Och de sparkade ut Den, för att Den var alltför egendomlig, alltför besynnerlig, alltför otrevlig för de — de planer, som vi som människor hade, idéer om vad Församlingen borde vara.

⁶⁴ "Den borde vara en grupp polerade vetenskapsmän. Den borde vara en grupp finklädde människor. Den borde vara en grupp någonting, där... " Vi har försökt göra det till ett utbildningsprogram eller någonting, som skulle behaga våra fem sinnen, någonting som vi kunde se eller smaka eller — eller känna eller — eller någonting. Det mesta av det har varit genom synsinnet. "Titta på våra fina människor! Titta på vår bästa folkmassa i staden! Borgmästaren kommer till vårt ställe. Vår stads chefstjänstemän, polischefen kommer till vår kyrka."

⁶⁵ Och så finner vi, då det kommer till den faktiska byggnaden, att allt vi har är litet murbruk och sten. Och Byggandet fortsatte inte. De förkastade Vägen, Stenen, som Gud så hade gjort i ordning åt Den. De förkastade Den.

⁶⁶ Nu finner vi, å, i nästa kapitel, att byggarna då kom underfund om, att de hade fel. Ändå hade de ju alla de andra stenarna där, men orsaken till, att de inte kunde få ihop dem, var att det fanns ett hål kvar. Där var någonting, som inte var riktigt.

⁶⁷ Nu har vi redan stenarna, stenarna Gud förutbestämde. Förstår Ni? Och vi har dem, hela vägen från Efesus till Laodicea. Vi väntar bara på den där Huvudhörnstenen, som byggarna förkastade, väntar på Hans Tillkommelse, Toppstenen. Och då...

⁶⁸ De här stora stenarna är bekännelser. Nu vet vi, att bekännelsen är en sten. Nu...

⁶⁹ Våra katolska människor säger att då... "Jesus talade och Han sa: 'På denna klippa, eller sten, ska jag bygga min Församling.'" Nu säger katolicismens Romerska kyrka att: "Det var Petrus, för han var stenen, den bokstavlige mannen, Simon

Petrus." Han avföll några dagar senare. Nu finner vi så, att protestanten säger att: "Det var Kristus, stenen." Men inte för att vara omedgörlig, men om man bara ger akt på Skriften, var det ingendera.

⁷⁰ Det var Petrus' bekännelse och uppenbarelse av vem Kristus var. För Han ställde frågan, och det var en fråga, som var inblandad. "Vem säger människorna, att jag, Människosonen är?"

⁷¹ "En del sa: 'Moses', en del: 'Elias' och en del, Ni vet, 'ben av någon profet, som hade uppstått', eller någonting. Det var han."

⁷² Men Han sa: "Vem säger Ni, att jag är?" Där är frågan.

Han sa . . . Petrus sa: "Du är Kristus, den levande Gudens Son."

⁷³ Han sa: "Välsignad är Du, Simon, Jonas' son, för kött och blod uppenbarade aldrig det här för Dig. Du lärde Dig det aldrig i någon bok. Du hörde det aldrig på en predikantskola. Utan min Fader, som är i Himmelen, har uppenbarat det för Dig. Och på denna klippa, den andliga uppenbarelsen av Guds Ord", Han var ju Ordet, "ska jag bygga min Församling. Och dödsrikets portar kommer aldrig att segra över Den."

⁷⁴ Det där är den verkliga Församlingen. Inte av murbruk och tegel och sten osv., som är förgängligt. Utan den verkliga Församlingen är byggd på uppenbarelsen av Guds Ord och vilja. Och de har placerats i Kroppen, allt sedan den efesiska församlingstidsåldern, hela vägen till Laodicea nu. Men vad . . .

⁷⁵ På den tiden, då Salomo hade fullbordat templet . . . Och huvudhornstenen, så snart byggarna accepterade den förkastade, då började byggnaden resa sig.

⁷⁶ Får jag lov att säga det här med all aktning och all respekt för varenda människa i varenda församling och varenda människas idé? Ju förr våra byggare idag accepterar de Förkastade, i stället för att knuffa bort dem och kalla dem för: "en skara frimicklar, de där besynnerliga, som kommer med bekännelser", desto förr kommer Byggnaden att fullbordas.

⁷⁷ Men la Ni märke till en sak? Sedan byggnaden hade fullbordats, var den fortfarande en tom byggnad. Där fanns ingenting i den utom möblerna. Så Salomo hade gjort allt, som han kunde göra. Nu kom den stora invigningsdagen, då de skulle inviga den här byggnaden åt tillbedjare att tillbe någonting i. Utan någonting där att tillbe, nu, skulle byggnaden ha varit till förgäves. Men byggnaden var nu redo för invigning.

⁷⁸ Och då leviterna och prästerna med tusentals basuner, som smattrade mot skyn, med lamm efter lamm, som dog som syndoffer. Och leviterna intog sina bestämda platser, gick bort i hörnet och fick tag i sina stänger, trädde dem genom ringarna på arken, där tavlorna av sten fanns inuti. Två tavlor av sten,

samma sten. ”Dessa två är ett”, samma bud, samma förbund. Då de här två tavlorna av sten med keruberna och deras vingar utbredda mitt emot varandra. Då de här leviterna, bara den invigda gruppen kunde bära arken. Ingen människa kunde röra den, utom dem. Om man gjorde det, dog man. Och de tog de här stängerna och visste, att de var invigda till tjänsten för just detta. Och de trädde stängerna genom ringarna, som de hade blivit instruerade (Moses hade blivit det) av Gud, att konstruera arken.

⁷⁹ Och de lyfte upp den från dess tält. De började marschera och basunen ljud, psaltarna spelade, röken steg upp från de döda djuren, som offrades inför Jehova. Ner genom byggnaden, som invigdes, kom de tills de förde den till dess viloplats, där den passades in i sockeln på den stora, mäktiga plats, som hade ställts i ordning åt den. Och då den sattes ner och slutligen kom till sin viloplats, arken, säger Bibeln att: ”Herren kom ner över platsen, så att Det fyllde hela templet. Eldstoden kom in dit med en sådan mäktig Guds härlighet. att prästerna inte kunde göra tjänst längre, på grund av Guds härlighet.”

⁸⁰ Det var då den fann sin slutliga viloplats, Shekinahärligheten, som följde de där. Toppstenen, inte hörnet, toppstenen, det viktigaste. Alla andra stenar var utan effekt till dess. Men den här viktigaste stenen kom in, huvudstenen, och intog den bestämda platsen för sin viloplats, för den generationen. Guds härlighet fyllde platsen, där de satt, och det var Shekinahärlighet över hela byggnaden. Och härligheten var så stor, att prästerna inte ens kunde tjänstgöra för härlighetens skull.

⁸¹ Nu, vi läser nu och tar det från invigningen av templet. Låt oss nu gå till Apostlagärningarnas 7:e kapitel igen och 44: e versen och vi börjar citera. Stefanus, i hans viktiga predikan, som han predikade, sa han: ”Salomo byggde Honom ett tempel, för det var utlovat genom David, att han skulle . . .” Gud lovade David, att han skulle bygga templet. Och Gud . . .

⁸² I en förebild, som skulle komma att tas bort genom en motbild, precis liksom offren av lammen vid invigningen var en förebild till det verkliga Lammet, som kom som offer. Allt det naturliga är en förebild till det andliga.

⁸³ Och vi finner att, då det här skedde, talar Stefanus om det. Han sa: ”Våra fäder fann nåd inför Gud och Salomo byggde Honom ett tempel. Men Den Högste bor dock inte i tempel gjorda med händer. Liksom profeten sa: ”Himmelen är min Tron, jorden är min fotapall och var är det hus, som Ni skulle kunna bygga mig? Himmelen är min Tron, jorden är min fotapall och hur skulle Ni kunna bygga mig ett hus att bo i?””

⁸⁴ Sedan, så vackert i Hebreerbrevet 10:5: ”Men en Kropp har Du berett mig.”, som visar, att Gud tänkte bo i en Kropp. [Blankt ställe på bandet. — Utg.] ” . . . berett mig.” Å! Och då den här

Kroppen hade gjorts till ett offer, det korrekta Lammet hade offerats, då kom det fram någonting, Gud kom till Sin egen Kropp, som var Hans Brud.

⁸⁵ Och det hade varit etthundratjugo tempel, som Gud hade skapat, som var redo för invigning, som hade fått all sin otro utslagen ur sig. Och de samlades i den övre salen och väntade i tio dagar på invigningsmötet. Så då de var helt och hållet överlätna, kom Gud ner igen i Shekinahärligheten och fyllde hela huset, där de satt. Vad gjorde Gud? Liksom då arken sattes ner på sin rätta sockel för den tidens budskap, kom Gud tillbaka ner till Sin rätta kanal. Inte in i ett samfund eller in i en byggnad gjord med händer utan in i människors hjärtan. Han kom ner till Sin plats för den yttersta tiden, om vilket profeten Joel sa: "Det ska komma att ske i den yttersta tiden, att jag ska utgjuta min Shekina över allt kött. Era söner och döttrar ska profetera. Era unga män ska drömma drömmar. De gamla männen ska se syner." Gud kom till Sin viloplats, där Han finner vila. Inte i en byggnad utan i Sitt folks hjärtan finner Han vila.

⁸⁶ Vilken skam, vilken vanära, vilket skräp Nimrods människotillverkade prestation blev till då! Då Nimrod försökte bygga en — en byggnad eller en organisation, som skulle räcka upp till Himmelen, omstörtade Gud det. Den blev en skam i stället för att hjälpa människorna. Han förbistrade människornas språk. De kunde inte tala med varandra. Det gjorde slut på broderskapet.

⁸⁷ Men då Gud kom till Sitt eget tempel, Församlingen, människorna, då Han kom till dem, fyllde Han Det, de tempel som var invigda.

⁸⁸ Precis liksom Han gjorde i Salomos tempel. Han fyllde det, inte med trosbekännelser, inte med samfund utan med Sig själv. Han fyllde templet med Sin Shekinahärlighet.

⁸⁹ Så gjorde Han på Pingstdagen. Han fyllde de där etthundratjugo templen, som var där uppe, med Sig själv, med Den Helige Ande själv. Shekinahärligheten bröt igenom över dem. Och så det, som Nimrod misslyckades med att göra, som byggde ett tempel, där varenda människa talade tvärtemot vad man kunde förstå. Gud kom ner och med ett enda galileiskt språk fick Han varenda människa att förstå, vad Han sa, och de visste, att det var framfört. Där är Gud till Sitt tempel. Gud till Sitt invigda tempel, inte till en människotillverkad prestation, inte till vad människorna gjort utan vad Gud själv gjorde.

⁹⁰ Å, det är enfaldigt för människorna. De får inte tag i det. De föddes för att inte få tag i det, så de kommer inte att få tag i det. Bibeln säger så. All right.

⁹¹ Gud fyller alltid Sitt tempel. På invigningsdagen fyller Han Sitt tempel. Han fyller det med Sig själv. Samma sak idag. Gud kommer att fylla vartenda tempel, som grundligt vill inviga sig

åt Honom, vilka personer som helst, som vill. Templet är inte den lilla byggnaden här. Templet är inte det där i Salt Lake City. Templet är inte det där i Rom. Templet är Du. Du är det tempel, som Gud vill bo i och uttrycka Sig genom det, så att alla nationer kan få lära känna Honom. Ni är levande avbilder av Gud, som Gud vill arbeta genom. Och när som helst, som vilken man som helst eller vilken kvinna som helst vill glömma all den falskhet, som de har hört i världen, och komma tillbaka till Skriftens linje och vill hålla sig till Den.

⁹² Precis liksom Salomo gjorde till det Moses gjorde. Som Moses gjorde till det Gud gjorde. Gud respekterade alltid det.

⁹³ Och om vi vill komma tillbaka till den ursprungliga invigningen och vill öppna våra hjärtan och tömma oss, kommer Gud i invigningen, då vi ger det till Honom, att fylla vårt tempel med Sin Shekinahärlighet. Då kommer den levande Guden att verka i en levande Församling, bland ett levande folk, och kommer att breda ut Sin härlighet. Så tillsammans en dag, medan en är *så här* och en *så här*, och en i en del av landet, kommer Hon att komma tillsammans för att utgöra Bruden. Vi kommer att lyftas upp i luften för att möta Honom.

⁹⁴ Den här vackra kyrkan, nu, den här byggnaden, som människorna med sina bevis på livaktighet, med sin kärlek till Kristus, tillbedjarna, har invigt idag, den här platsen för tillbedjan, så att folk kan komma och tillbe. Min ärliga bön är nu, att varenda tillbedjan ska . . . Tillbedjaren ska inviga sitt eget tempel till tillbedjan, i det tempel, som håller på att invigas till tillbedjan. Det är den verkliga invigningen.

⁹⁵ Så är vår tid ute, men Gud har ingen tid. Låt oss komma ihåg det! Hur sent är det? Jag ser på gamla människor. Det kan vara senare än Du tror. Jag ser på unga människor, unga flickor.

⁹⁶ Titta, de här små barnen hittades sönderskurna här om dagen, de där små flickorna våldtagna. Hur många av dem dör varje år? Tusentals, av hjärtattacker, cancer, polio, vad som helst, som kan döda dem, olyckor på vägen.

⁹⁷ Vi vet inte, hur unga eller hur gamla, när ska den tiden komma? När ska Ditt kort tas ner från stället? Ingen vet det utom Gud. Det är riktigt.

⁹⁸ Så medan Du är här idag, i invigningen av det här materialet här, som tillbedjare kommer till för att tillbe den levande Guden, varför inte inviga oss själva till tillbedjan av den levande Guden och låta Honom fylla oss med Sig själv? Och då ska vi få se Shekinahärligheten återvända igen till den levande Gudens hus, vilket är den mänskliga kroppen, den levande Gudens Församling, tillsammans, i en stor väckelse, som skulle svepa genom det här landet, runt alla de här städerna och hela vägen här igenom. Det kommer att bli ett sådant väsen. Å, de — de skulle inte kunna stoppa det. Det finns inget sätt att göra det.

⁹⁹ Tror Ni man kunde stoppa Stefanus? Å, han var som ett brinnande hus i stark vind. Å, man kunde inte stoppa honom. Inte ens Stora Rådet kunde stoppa honom. Och, som Ni vet, kunde inte ens döden själv stoppa honom. Han levde vidare. Och han lever idag. Och han kommer alltid att leva, för han hade Evgit Liv och ett hus, invigt till Guds tjänst.

¹⁰⁰ Jag tror, att det den här församlingen ska göra i förmiddag, i respekt för allt som har gjorts: då vi erbjuder Gud byggnaden till Hans tjänst, så låt oss erbjuda oss själva också!

Låt oss stå upp bara en minut nu!

¹⁰¹ Var och en på sitt eget sätt, på var sitt sätt som Ni tycker om att be. Jag återinviger mig själv idag, på predikstolen, till Guds tjänst. Jag vill, att var och en av Er ska göra det. Då vi inviger byggnaden åt Gud, så låt oss inviga oss själva!

¹⁰² Vår himmelske Fader, vi har högst ödmjukt och uppriktigt samplats här i förmiddag, i stor tacksamhet för den kärlek, som Du har visat till den här församlingen, för att Du har gett dem den här byggnaden att tillbe i och för att Du har gett den här församlingen den här pastorn, en Ordets predikant.

¹⁰³ Och nu, himmelske Fader, som en plats som håller på att invigas till tillbedjan, lägger vi som tillbedjare bort allting, varenda otro, varenda ovänlig tanke, allting som inte är likt Dig och vad som helst i oss, som skulle uppföra sig tvärt emot Ditt Ord, vad som helst, vilken trosbekännelse som helst, vilken samfundstanke som helst eller vilken tanke som helst, att en granne eller vem som helst annars, både här och där eller var det än må vara, som skulle kunna komma till oss som en tanke på den här personen, fastän de har gått vidare, fastän det är ett heligt, helgat kärli. Vad som helst, vilken människa eller Ängel eller varelse eller uppenbarelse som helst eller vad det än må vara, som är tvärt emot Din plan för den här tiden, som är omtalad i Ditt Ord. Inte vad någon sa, utan vad Du sa! För det är skrivet: "Låt varenda människas ord vara lögn och mina sanna!" Om det finns någonting i oss, som skulle hålla oss ifrån att tro på det sanna Ordet och känna Kristi uppenbarelse, som Han sa till Petrus: "På denna klippa ska jag bygga min Församling." Om där finns någonting tvärt emot det, ta bort det ifrån oss, Herre! Vi lägger bort det själva. Vi kastar ut det. Och accepterar, i dess ställe, den där Huvudhornstenen, Den Helige Ande, som är grunden till Guds verkliga Församling. Vi tar emot det där.

¹⁰⁴ Fader, välsigna den här lilla församlingen! Underhåll byggnaderna och må tillbedjarna samlas här, gång efter gång, vartenda möte! Må det vara en sådan Guds kärlek ibland dem, att de bara inte kan vara ifrån varandra, att deras hjärtan längtar efter att komma tillsammans, till Guds hus! Bevilja oss det, Herre!

¹⁰⁵ Och må de vara så salta, som Du har sagt: "Ni är jordens salt."! Må deras liv vara så rika och hälsosamma i Den Helige Ande, att hela samhället runt omkring kommer att längta efter att bli likt dem! Bevilja oss detta, Herre! Gör dem till exempel! Bevilja oss detta, Fader!

¹⁰⁶ Ta nu emot var och en av oss, liksom vi ger kyrkan, byggnaden, åt Dig! Vi ger oss själva åt Dig i högtidlig invigning. Och må Den Helige Ande i all Sin gudomliga Kraft, i Sin Shekinahärlighet, komma dånande ner genom evigheterna in i våra hjärtan, Herre, finna Sin boplatz för denna sista tid! Och kalla oss till tjänst om budbärare, kanske inte för predikstolen men vid bensinstationen, vid tvätthon, var det än må vara, för att vittna för mjölkbudet, för tidningspojken eller vad det än må vara! Gör oss till vittnesbörd och levande stenar fyllda med Shekinahärligheten, Den Helige Ande själv! Fyll våra hjärtan och liv, Fader!

¹⁰⁷ Och då alla möten här på jorden är slut, må vi odelat, huggna på vårt eget sätt liksom Gud har gjort oss, församlas i den där stora Församlingen, som kallas Bruden! Hon kommer att tas upp från det här jordiska tabernaklet Hon bor i här och Hon kommer att förvandlas på en gång, på ett ögonblick. Och Hon kommer att ryckas bort tillsammans med Honom, för att möta Honom i luften, till Lammets Bröllopsmåltid. För vi ger oss själva och den här kyrkan, så heliga och invigda som vi kan, Fader, till Din tjänst i Jesu Kristi Namn. Amen.

Var så goda och sitt!

¹⁰⁸ Hur många av Er säger: "Genom Guds nåd och med Guds hjälp överlåter jag mitt hjärta. Kom, Herre Jesus, och fyll mig bara med Din godhet! Gör mig bara till det, som Du vill, att jag ska vara! Om jag är motsträvig och i det skruvstäd, som Du har satt mig i, det gripande, där jag har rätt att vika av *den här* vägen eller *den där* vägen, låt mig inte bli en felhuggen sten utan låt mig överlämna mig åt sågen, som gör mig till det jag är, det Du vill, att jag ska vara!"? Det är på det sättet vi vill ha det, eller hur? [Församlingen säger "Amen." — Utg.]

¹⁰⁹ Låt oss bara räcka upp våra händer nu och sjunga församlingens härliga gamla hymn, då jag överlämnar mötet åt Er pastor!

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

¹¹⁰ Låt oss nu nynna den! [Broder Branham börjar nynna *Jag älskar Honom* — Utg.] Skaka nu hand med någon bredvid Dig, säg: "Gud välsigne Dig, broder, sten i Församlingen!" Och Gud välsigne Dig, broder, stenar i Församlingen! Gud välsigne

Dig, broder! Gud välsigne Dig! Gud välsigne Dig, broder! Gud välsigne Dig! Gud välsigne Dig, broder!

Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

¹¹¹ Låt oss nu sluta våra ögon, böja vårt huvud och lyfta upp båda händerna mot Honom!

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig.

INVIGNING SWD62-1111M

(Dedication)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska söndag förmiddag den 11 november 1962 i Full Gospel Apostolic Church i Elizabethtown, Kentucky, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org